

KASZAP ISTVÁN ALAPÍTVÁNY

2010. december XIII. évf. 4 sz. A Kaszap István Alapítvány negyedéves ingyenes kiadványa

„Egész életemet engesztelésül felajánlom Jézus Szentséges Szívének a saját és a többi emberek rettenetes sok bűneiért!” **K. I.**

A tartalomból:

- Dr. Mosolygó Marcell írása 1-2. old.
- **Az Alapítvány rendezvényeiről**
- Zarándoklat 2-3. old.
- Lelki nap, Mikulás ünnepség 3-4. old.
- **Hit és erkölcs rovat**
- Az első szónoki próba 4. old.
- Imameghallgatás 5. old.
- **Kulturális rovat** 5-6-7. old.
- **Alapítványi hírek** 8. old.

A család ünnepe engem is állásfoglalásra szólít!

„Szállást keres a Szent Család” 2010-ben is

Az érzés, amely egyre nagyobb mértékben keríti hatalmába a világot: a félelem. Ahogyan lassan feléltük erőforrásainkat és készleteinket, egyre inkább eluralkodott az az általános aggodalom, amely a létezés alapjait érzi fenyegetve.

Amennyire elképesztően magabiztos volt a 20. század modern embere, annyira nem tud most válaszokat adni a környezeti problémákra és az interkulturális konfliktusokra.

Korunkat áthatja az a világvége érzés, amely felhatalmazást ad sok millió embernek az értékek nélküli életre. Viszonylagossá váltak korábbi értékeink. Az értékvesztés valójában Istenvesztés, abból következik a szépségvesztés, igazságvesztés, jóságvesztés, azaz emberségvesztés. Émile Durkheim *anómias állapotnak* nevezi azt a

társadalmi környezetet, amelyben a szabályok és törvények elvesztik jelentőségüket. Ilyenkor felerősödnek a negatív folyamatok. Elszaporodnak a devianciák, és nő a reménytelenségbe süllyedők száma.

Különösen fontos, hogy ilyenkor kitartsunk értékeink, meggyőződésünk és hitünk mellett. A hétköznapiakon is gondoljunk szeretteinkre, barátainkra és tárcazzunk, küldjünk e-mailt, látogassuk őket! „Mindennap legalább egyetlen felesbarátunkat szólítsuk meg őszinte érdeklődéssel, és látni fogjuk, hogy milyen sokan vagyunk, és nem fogunk félni” – írja Szabó Dániel szociológus.

Advent negyedik hetében – amikor már a korai sötétedés és a hideg leginkább otthon marasztalna – esténként kilenc család elindul, hogy egymás otthonait felkeresve lelki felgyógyulást nyerjen. December 15- től 23- ig esténként más és más családnak visszük a templomban előzetesen megáldott Szent Család képet, s előtte imádkozunk.

A Betlehembe érkező és ott szállást kereső Máriát és Józsefet ábrázoló képpel megidézzük az Őket körülvevő emberi részvégtelenség hangulatát, hogy ez bennünket elfogadásra és szeretetre indítson a Szent Család, az eljövendő Megváltó és embertársaink, vagyis egymás iránt. Az imádságot – melyet énekekkel tagolunk – úgy szervezzük, hogy mindenki szerephez jusson. Különös figyelemmel vagyunk a közöttünk lévő gyerekekre. Este 18.00-kor kezdjük és 19.00-kor már búcsúzkodunk.

A befogadó család a Szentképet egy napig őrzi, otthonának középontjába, házi oltárára helyezi, hogy lehetőség szerint napközben is megtérjen hozzá. A közös esti ima után még egy kis időt együtt töltünk és beszélgetünk. Vigyázunk, hogy ne fulladjon vendégeskedésbe az együttlét, mert előre sikerült a háziasszonyoknak a részletekben megegyezni.

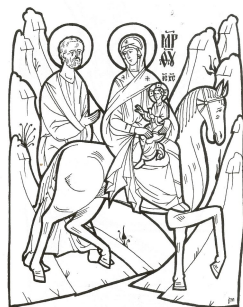
A szertartást Kozma Lajos atya állította össze a decemberi zsolozsma himnuszából. Ő 1969 és 1980 között közösségünk első szervezője, a családok összegyűjtője volt, és személyesen is átélte a szálláskeresés nehézségeit és örömeit. **Nem mint régi eseményről szólnak a költemények, hanem olyan mai drámáról, ami mellett nem mehetek el érzéketlenül, mert örök sorsomról van szó.**

Jelentkeztek olyan családok a kerület több városrészéből, de Pécelről, Maglódról, Gyömrőről is, akik nyolc-tíz km-re laknak egymástól. Olyan családok, akik az adventi időszakban képesek voltak arra az áldozatra, hogy gyerekeikkel úgy fejezték be a napot, hogy reggel fél hétre már megérkezzenek a „rorátéra”. Sötét van, hideg van, de szemükben a hűség öröme csillog, mintha mondaná: - „Látod Marci atya, most is itt vagyunk, mert nagyon várjuk Jézus születését!” Akarod hallani lelkes éneküket, melyben a próféciák beteljesüléséről zengenek? – Kelj fel korán, és gyere hallgasd meg! (Zrínyi u. 82.) A szentmise végén akinek nem kell sietnie munkahelyére, iskolájába közösen olvasunk Izaiás próféta könyvéből két fejezetet, hogy két év alatt közösen elolvassuk a Szentírást.

Decemberben a **Szent családban uralkodó szolidaritásra figyelünk**. Jézus vállalta szülei életkörülményeit, Mária vállalta Fia sorsát, József mindkettőjüket. Minden családi élet csak úgy boldogító, ha benne a szolidaritás uralkodik. Ez azonban szintén csak akkor valódi, ha a család és annak tagjai hajlandók a nagyobb közösségekkel, sőt az egész emberiséggel, vagyis minden emberrel való szolidaritásra. Különben bármilyen szoros családi összetartás sem igazi szolidaritás, hanem csupán kollektív önzés. (Kis közösségünknek sokszor gondot jelent a számlák kifizetése, de jó érzéssel tölt el, hogy ebben az esztendőben minden negyedik forintot, amit a perselybe adtak, a rászorulóknak fordítottuk.)

A karácsonyra készülés alkalom arra, hogy végig gondoljuk azokat a kapcsolatokat, amelyek bennünket közösségeinkhez kötnek. Amikor 10 éve megkeresett egy család, hogy végezzünk ilyen ájtatosságot, kétségemet fejeztem ki, hogy lesz-e érdeklődés erre a „falusi” szokásra itt a fővárosban. Hiszen azt tapasztalom, hogy sokan úgy gondolkodnak, hogy „az én várom, az én házam”. Engem ott senki ne zavarjon! Tévedtem, nem csak lakásuk ajtaját, de szíveiket is megnyitották a „szállásadó családok” a jövőnyek előtt. Ilyen kántáló, imádságos alkalomhoz nem szükséges lelkész, hiszen a családfő vezeti az együttlétet, mégsem szeretnék egy estét sem kihagyni, hisz egész évben erre vágytam.

A lélek és közösség építés egyszerű eszköze a „Szállást keres a Szent Család”, együtt focizó családapáknak, szülői közösségeknek, rózsafűzért imádkozó imaközösségeknek, lelkesítő csoportoknak, melyeket a közös hit köt össze, jó szívvel ajánlom!

Dr. Mosolygó Marcell görög katolikus paróchus, kerületi esperes

Az Alapítvány rendezvényeiről

„Maradj velem Uram, mert gyenge vagyok, szükségem van a Te erődre, hogy el ne essek annyiszor”

(Pio atya imájából)

Zarándoklat a Pietrelcinai Szent Pio templom búcsúján

Bizonyára illet volna tudnom, hogy van Magyarországon Szent Pio atyáról elnevezett templom, de egészen addig nem tudtam, amíg ez év tavaszán az egyik kuratóriumi ülésen Baran Jánosné, Ildikó kurátor társunk fel nem vetette különleges ajánlatát: Ebben az évben zarándokoljunk el Nyírcsászáriba, ahol templom épült a XX. századi szentéletű olasz kapucinus szerzetespap tiszteletére, akit II. János pápa 2002-ben szentté avatott.

Az élete nagy részét San Giovanni Rotondoban szolgáló Pio atya híre - néhány gépelt oldalnyi terjedelemben - már az 50-es évek végén eljutott hozzánk, de fiatalon igen nehezen tudtam felfogni azt, hogyan élhet úgy egy sokat szenvedő, megpróbáltatásokkal szembekerülő ember, hogy fáradhatatlanul küzd mégis a lelkek üdvösségének szolgálatában. Ötven évén át viselte Krisztus öt sebének látható jeleit saját testén. Alázattal, érdemtelenül tudatában fogadta a sebeket, de környezetének, az orvosoknak és egyház előjáróinak hozzáállása sok keserűséget okozott neki. Minden alkalmat megragadott papi szolgálatának végzésére gyengülő fizikai állapota mellett is. Közben nőttön-nőtt lelki gyermekeinek száma. Szolgálatát csodás testi-lelki gyógyulások kísérték.

Szemtanúk írták róla, hogy a szentmisében, az átváltozás pillanatában átélte a keresztre feszítés gyötrelmeit. A lelkek megmentéséért való fáradozása mellett gondja volt a háború utáni években a hadiárva támogatására. A II. világháború

után, 1956-ban S. G. R.-ban átadták a Szenvédés Enyhítésének Házát, melynek építésénél hallatlan szervező készségről tett tanúbizonyságot. 1959-ben szentelték itt fel a Csodatévő Szűzanya templomát. Mérheterlen szenvedéssel teli földi élete imádságos környezetben, 1968. szept. 23-án ért véget. Hazatért a Mennyei Atyához.

2010. szept. 23-án, a kora reggeli indulás után gyönyörű, napfényes időben értünk Nyírcsászáriba. A templom a falucs-

ka méreteinél fogva kicsi, de a szervezők - bízva az égiek jóindulatában - szabadtéri oltárt készítettek elő az ország és Erdély partiumi részéből érkező zarándokok szentmiséjére. A helyi polgármester köszöntője után *dr. Seregély István* egri érsek mondta a szentmisét 14 koncelebráló atya közreműködésével.

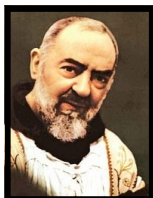
Az érsek úr homiliájában több gondolat mellett arra biztatta hallgatóságát, hogy *Szent Pio* példája nyomán testi-lelki szenvedéseinket ne büntetésnek, hanem kegyelmi kincseként hordozzuk el.

Lélekben megerősödve, élményekkel gazdagodva hagytuk el a helyet, mely *Császári László* pálos szerzetesről kapta nevét, aki a XV. században magyar nyelvre fordította a Szentírást. Sajnos a török hódoltság évtizedeiben a kézirat megsemmisült.

A nyírbátori - ebéddel összekötött - várkastély látogatás után Máriaopács felé vezetett az utunk, ahol őszinte szívvel róttuk le hálánkat az Istenszülő Csodatévő képe előtt.

Végül köszönetet szeretnék mondani *Udvardy Tamás* plébános atyának a lelki vezetésért, amely gazdagabbá tette zarándoklatunk ajándékait.

*Tompa Attiláné,
a Kaszap István Alapítvány elnöke*

„Maradj velem Uram, hogy megmutasd nekem a Te akaratodat.”

„Maradj velem Uram, Téged kereslek, a Te lelkedet, a Te szeretetedet, a Te irgalmadat, a Te szívedet, mert szeretlek Téged és nem kérek más jutalmat, mint a szeretet gyarapodását. Szeretni Téged egész szívemmel itt a földön, hogy tökéletesebben tovább szeresselek az örökkévalóságban.”

(Részlet Szent Pio atya imádságából)

Ismét egy felejthetetlen lelki nap

November 27-én tartotta a Kaszap István Alapítvány az évenként immár hetedik alkalommal szervezett lelki napot, a Pál Apostol iskolában. Ezúttal nem az aulában fagyoskodtunk az iskola igazgatónőjének jóvoltából, hanem az iskola jól fűthető kápolnájában helyezték el a széksorokat. Rendhagyó volt az is, hogy a meghívott előadó, *Varga László* kaposvári plébános atya csak a szentmise után érkezett meg Kaposvárról, így helyette *Dr. Mandula József* nyugalmazott rákoscsabai plébános és *Tampu Ababei József* rákosligeti plébános atyák tartották a koncelebrált szentmisét.

Új volt az is, hogy - az atyák kérésére - a lelki nap elcsendeséssel kezdődött.

„Mindig voltak emberek, akik kovászok” - mondta bevezetőül *Tampu Ababei József* atya, utalva a már úton lévő *Varga László* atyára, aki saját egyházközsége ellátása és elsősorban az ott szervezett rendszeres szentségimádások szervezése mellett több lelkigyakorlatos házban tartja előadásait, igen nagy sikerrel.

A szentmisét követően az egybegyűltek *Kaszap István* boldoggá avatásáért imádkoztak, akinek égi segítsége nélkül bizonyára nem jöhetett volna létre 20 évvel ezelőtt a Kaszap István Alapítvány.

Amikor megérkezett meghívott vendégünk, *Varga László* atya, bejelentette, hogy kétszer háromnegyed órás előadást fog tartani, ennyire futja ugyanis az idejéből.

Az első előadás témája saját megtérése volt, mely sok szenvedés után következett be. E sorok írója nem nagyon tudná visszaidézni azt a sok testi-lelki gyötrelmet, amelyeket elmondott, mert annyira megrázó volt még végighallgatni is, hogy egyre csak a könnyeit törölgette.

Az előadás második részében a sok szenvedés és még több bizonytalanság után létrejött a végső, mély megtérés.

Erről a későbbi lapszámokban szeretnék majd beszámolni.

Az első számomra mellbevágó mondata így hangzott:

„Mi a rossz ima? Az, ha az ember a saját érdekében akarja Istent mozgósítani. És mi az igazi Istenkapcsolat? Ha megteszi az ember, amit az Isten kér...!

Van két alaphibája a vallásos buzgólkodásnak: Ha sosem pihentem, csak imádkoztam. Vagy csak pihentem, de nem imádkoztam.”

A legnehezebb a lelki életben, és annak legnagyobb gátja, ha nem vagyok képes szeretni az ellenségemet.

Lelki fejlődésem és megtorpanásaim során ez az ige adott megújító erőt: "Elég neked az én kegyelmem."

Aztán megkapta az első konkrét hívást: törődj a szegényekkel, viseld gondját az elesetteknek. „Amikor véglegesen eldöntöttem, hogy pap akarok lenni, hatalmas ajándékot kaptam: Elhittem végre, hogy Isten engem feltétel nélkül szeret olyannak, amilyen vagyok.”

Varga László atya ettől kezdve hitetlenül sok feladatot vállalt el, szeretetből. Megtört, beteg, szegény és elesett embereket gondozott, ápolt, miközben egyházközségében létre hozta és elmélyítette a

szentségimádást, és annak minden csodáját megtapasztalták hívei is. Számos könyvet írt lelki élményeiről, felismeréseiről. Az egyik könyve éppen a szentségimádásról szól. Legközelebb ennek tartalmát fogom ismertetni lapunk hasábjain.

Vágó Mária

Mikulás ünnepség

2010. dec. 4-én került megrendezésre a Kaszap István Alapítvány műsoros Mikulás ünnepe, melyen 200 meghívott hátrányos helyzetű, és 50 szereplő gyermek, valamint kísérőik, szülők, nagyszülők vettek részt, a Vigyázó Sándor Művelődési Ház színháztermében. A köszöntő után elsőként egy latin formációs társastáncot, egy vidám jive-ot láthattunk, mely után *Fohsz Tivadar* alpolgármester nyitotta meg ünnepélyesen a rendezvényt. Ez után *Az elveszett cukorka* c. jelenetet adták elő a Szabadság Sugárúti Általános Iskola 3. oszt. tanulói. A darabot írta, rendezte és betanította *Cséplő Zoltáné* tanárnő. Az előadás arra keresett választ, hogy miért egy bizonyos cukorfajta a legkedveltebb Mikulás és Karácsony ünnepén, és honnan kapta a nevét? Ezután ismét tánc következett a *VonZArt Táncegyüttes* előadásában, *Barátság* címmel, majd *Muszorgszkij: Könnycsepp* c. zongoradarabját adta elő *Stewart Zsófia* a Bartók Béla Zeneiskola 3. oszt. növendéke. Ezután az est főszervezője, *Baran Jánosné*, a Kaszap István Alapítvány kurátora ismertette a fellépő *VonZArt* táncegyüttes kiemelkedő eredményeit, melyeket országos és európai szinten elértek. Ezt követte az együttes *Még egy perc* c. produkciója, melynek koreográfusa *Zoltán Anna* volt, és amely arra kívánta felhívni a figyelmet, hogy még időben tegyünk meg mindent magunkért, egymásért, amíg lehet. Ezt követően *Tompa Attiláné*, a Kaszap István Alapítvány elnöke

köszöntötte a gyermekeket, és pár szóban összefoglalta az éppen 20 éves jubileumát ünneplő alapítvány munkáját, céljait, jövőbeni terveit. A *VonZArt Táncegyüttes* utolsó műsorszáma érdekes egyvelege volt a barokk és a mai modern táncoknak, és amelynek koreográfusa *Barna István* volt.

Utoljára a *Melyiket a kilenc közül* címmel láttunk egy jelenetet, melyet *Jókai Mór* novellája alapján *Kalacsiné Nyiszlai Zsuzsa* tanárnő írt, rendezett és tanított be, és amelyet a Diadal Úti Általános Iskola 3. oszt. tanulói adtak elő.

Ezt követően megérkezett a várva-várt Mikulás, aki kiosztotta az ajándécsomagokat, és pár kedves szóval, tanáccsal látta el a köréje seregülő gyermekeket.

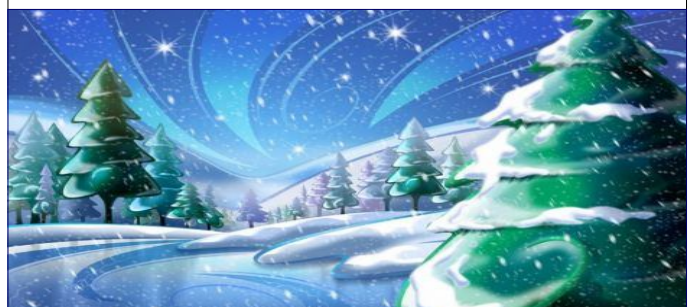

Hit és erkölcs rovat

Az első szónoki próba

„Veni Emmanuel. Adventi bevezető, akár ifjaknak, akár felnőtteknek. 1934. november 30.” Ez állt a cédulán, amit *Kaszap István* a novíciusmester helyettesétől kapott, és ami azt jelentette, hogy másnap, szombaton erről kell *Kaszap Istvánnak* beszédet tartania. Talán először szónokolt életében. Nyugodt és szerény volt, mint mindig. A beszéd nemes egyszerűsége sokakat annyira megkapott, hogy sok részletet megjegyeztek belőle. Beszédének vázlatos menete, amint emlékezetből valaki leírta, körülbelül ez volt:

„*Régente, mikor gyermek voltál, örültél a karácsonynak. Örültél a játékoknak, az ajándékoknak és nagyon... nagyon boldog voltál. Most, hogy felnőtt vagy, várod a karácsonyt, hogy másnak szerezhess örömet, de magad nem vagy boldog. Nem vagy boldog, mert nem vagy ártatlan. Legyen a lelked olyan tiszta, mint a gyermeké és akkor te is olyan nagyon boldog leszel, mint a gyermek.*”

Imameghallgatás

„Úgy néztek rám az orvosok, mint a csodára...”

1940 októberében megoperáltak. Talpra akartak állítani, ui. soha életemben nem tudtam járni. Ekkor 18 éves voltam, és ez a hetedik műtét volt már az életemben. Nagy nehezen csak annyit tudtak elérni, hogy vezetve, nagyon nehezen lépkedtem, ahogy azonban két botra támaszkodva meg akartam állni, teljes súlyommal dőltem el. Megkaptam ekkor *Kaszap István* életrajzát, imáját és a kis ereklyét. Rögtön kilencedet kezdtem hozzá az ápoló nővérrel. Már a kilenced első napján égi segítséget éreztem. Életemben először megálltam a saját lábamon anélkül, hogy valaki is fogott volna. Eleinte pillanatokig álltam, ma már szépen megyek, s ez annál is csodálatosabb, mert helytelen műtét következtében évekkal ezelőtt a jobb csípőcsontomat eltolták a helyéről. Ma mindezek ellenére járok. Két botra támaszkodva, nehezen, de járok. A kórházban úgy néztek rám az orvosok, mint a csodára. A gyógyulással kapcsolatban az ortopéd sebész kórházi főorvos a következő igazolást állította ki:

„Kívánságodra közlöm veled, hogy betegségedet, mely miatt járásképtelen voltál, merevgörcsös bénulásból eredő lábelferdülés okozta. A műtétek, melyeket végeztem rajtad, megszüntették az elferdüléseket, de hogy járni tudj, ahhoz nem csak erre volt szükség, hanem a te akaratodra, hitedre és mindenekeelőtt a jó Isten segítségére.”

Kulturális rovat

Kiállítás

A Rákoskerti Művelődési Házban, a Rákoskerti Polgári Kör szervezésében volt látható december 12-ig segítőnk, és támogatónk *Csoják Sándorné, sz. Herbst Erzsébet* amatőr festőművésznő *Mese és valóság* c. nagy sikerű kiállítása. A művésznőnek ezúton is gratulálunk, és reméljük a jövőben mind több helyen és alkalommal találkozhatunk alkotásaival.

A művésznő férje és unokái társaságában

BEREMÉNYI GÉZA

JÉZUS ÚJSÁGOT OLVAS

Új volt minden a világban, mert gyerek voltam. A fazék fényesre súrolva állt a tűz helyen, a sámlira fellépve pirosában magamat láttam tükröződni. Borulni kezdett a sámlí. Elestem. Felálltam. Körbejártam a lakásban, amit nemrég rám zártak a felnőttek, hogy elfussanak a dolguk után. És bent a szobában megint csak a saját képembe ütköztem a padlóg ereszkedő tükörben. Hosszan összenéztem vele. Akkor kezdődött. Az arcom egyszer csak pirosra változott, a szemem nagy lett és ragyogó. Ez tetszett nekem. Majd idegen erők jelentkeztek. Öklendeznem kellett, hajlonganom, és amikor fel-feltudtam egyenesedni, ugató köhögés tört rám, és legörnyedtem, rohanni kezdett felém a padló. Puhán estem el. Rábíztram magam.

Különböző helyekről felnőttek bukkantak elő, aggódva futkároztak körülöttem. Értettem a szavakat. Azt, hogy a beteg gyerekek vagyok. Semmin sem csodálkoztam.

Mondták egymásnak, kórházba visznek, amikor elnyelt minket egy nagy épület, majd elgurítottak engem kisebb és piros kőházak között, egy fehér ágyon. Sikerült félrefordítanom a fejemet, oldalt úsztak el a képek. Jól rájuk bíztam magamat. Tovább ismerkedtem a világgal. Sötétség ereszkedett rám akadozva, neki is engedelmeskedtem. Még az történt velem, hogy feltettek valahová, ami magasan volt. Valami egyenes polcra. Sokáig lehettem ott a sötétség mélyén, mert csont soványan ébredtem magamra.

Amikor már fehér ágynemű vett körül, vaságyban voltam, szűk szobában, a felnőttek az ajtóba illesztett üveglap mögül néztek be rám. Négyen szorongtak ott, mindegyik sírt, nem tudták, hogy értem a szavaikat. Azt mondták egymásnak, már nem ismerem meg őket, és ebben igazuk volt. Azt is mondták, már biztosan meg fogok halni. Rámozdítottam a szememet a takaróra. Egyedül a kezemről tudtam, hogy az enyém. Annyira vékony lett a kezem, fel sem emelhettem a pokrócra, csak a hüvelykujjamat tudtam félrehúzni valamennyire, egészen addig, hogy a tövében kifeszüljön egy bőrredő, ami átlátszó volt és lila. Ezután a másik kezem irányába fordítottam a szememet. Azt a tenyeremet feljebb tudtam húzni. Volt benne valami. Rövidesen elaludtam.

Felébredtem valamikor máskor. Volt valami a kezemben, amit előzőleg beletett valaki. Felhúztam a lábamat, a két térdem felemelkedett, egy kép került a szemem elé, ami a kezemben volt. Világos színű ember nézett a szemembe, lelógó haja körül fényes körtányér. Addig figyeltük egymást, míg haza nem vittek a kórházból, vissza abba a szobába, ahol előzőleg életben voltam. Ott is ágyban feküdtem. Egy asszony magasodott fölém, vizsgálgatott, közben fekete fejkendő csomózott az álla alá. Azt mondta, hogy ő a nagyanyám, és sírva fakadt, mikor mindkettőnk számára

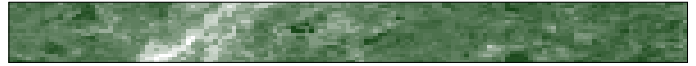
kiderült, hogy elfelejtettem beszélni. Ezután gondjaiba vett engem az az asszony. Velem maradt nappal, mellettem aludt éjszaka. A fülemben sugdosott, hogy nézzem csak a kezemben lévő képet. Azt mondta, lám csak, erősödöm, és ezt Jézusnak köszönhetem, ő az, aki visszanéz ránk. Az asszony őhozzá imádkozott, adjon erőt nekem, és ő meghallgatta őt. Mert, nézzem csak, erő sugárzik Jézusból és fényesség. Egyik este közös takaró alatt egy példát is mondott erre a sötétségben az asszony. Hogy volt egyszer réges-régen egy nagybeteg nő. Es gyógyulást remélve Jézustól belement a rajongók tömegébe, a közelébe furakodott, de nem merete megszólítani őt. Csak nézte, hogy a gyógyítója előtte elhalad, és hátul a köntöséről négy kék színű bojt csügg alá. És az a nagybeteg vérzéses asszony félelmében csak futólag merete megérinteni a libegő bojtok egyikét. De Jézusnak ez is elég volt. Megtorpant, és hangos szóval azt kérdezte, ki nyúlt hozzá. Ugyanis megérezte, hogy valami kiszállt belőle, mert neki még a köntöse bojtjai is erővel voltak tele. Gyógyító erővel, aminek én az életemet köszönhetem, mondta az ágyban mellettem az asszony.

Nyár volt, nyitva állt ablak, konyhaajtó. Nagyanyám kenyérért ment. Az ágyban vártam valamire, nagyon világos volt. A konyhán keresztül bejött a szobába egy ember, fehér inget viselt, kék nadrágot, aminek az egyik szárán a szerelözsebből egy összehajtott újság állt ki. Nagyanyámat kereste. Azonnal tudtam, hogy ő az.

Beszélni kezdtem őhozzá. Mondtam, nagyanyám kenyérért van, mindjárt jön. Ekkor ő leült egy székre azzal, hogy megvárja, vette az újságot, zörögve szétrántotta, olvasni kezdte. Az erejét érezve beszélni akartam hozzá, de nem találtam szavakat. A nyakán hátul világosszőke hosszú pihék meredeztek. Időnként rám nézett az újság fölött. Azt mondta, motorral jött Jászberényből, és hamarosan vissza kell térnie oda. Szemének hatására én felültem az ágyban, aztán a padlóra léptem. Odamentem a közelébe. Összecsapta, elvette az újságot. Felállt. Lenézett rám. Én egyre csak gyógyultam, erősödtem az ő erejének közelében, még az ágy támláját is elengedte a kezem. Neki most már mennie kell. Nagyanyámnak üzeni, örül, hogy életben talált engem. Elment.

A következő az volt, hogy mezítláb álltam a padlón, amikor a kendős asszony visszaérkezett. Magasan fölém jött, felkapott, az ágyba vitt.

Azóta is élek.

Váci Mihály

Betlehemes

Fehér szakállas mennyek bóbiskolnak
a törten megkönyöklő tornyokon.
Pillámra hull virágzón és elolvad
a súlyos égből egy könnyű szírom.

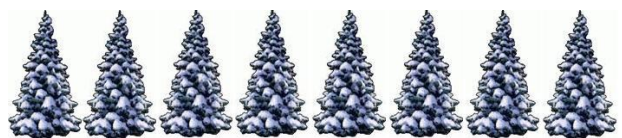
Elhangzott lépteket őriz a mellem,
szemem gyerekkori csillagokat.
Három fáradt bölcs kételkedik bennem
a betlehemi fényesség alatt.

Lélek-fehér tájon sorakozva
a gyermekkorba tartó lábnymok,
a harangzúgás hömpölyögve hozza
a fény gyűrűin ringó templomot.

Báránybéléses köd borul a tájra,
kifordított kucsmákban állanak
az oszlopok, vasalt csizmába járja
a kopogós földet a fürge fagy.

Mindnyájunk szíve ma-született Jézus,
imádatlan, meztelen didereg.
Várja köré terelt örömök nyáját,
hogy forró párát ráleheljenek.

Parasztok, pásztorok ájtatos gondban
virrasztanak, - szemük a csillagon,
jönnek vörös fényét követve: - hol van,
amire oly rég vár a bizalom.

Móra László

Karácsonyi imádság

Ó, édes Jézuska,
Hallgasd meg szavunk!
Nagy országért síró
Bús magyarok vagyunk.

Szent karácsony estjén
Halld meg ezer jajunk...
Igazságot kérő
Bús magyarok vagyunk.

Küldd le angyalkáid,
Tedd fényessé napunk!
Hiszen csak sötétben
Botorkálók vagyunk.

Széttépett Hazánkban
Nézd városunk, falunk!
Alig-alig élők
Meglopottak vagyunk.

Ne küldj sok játékot!
Karácsonyfát se adj!
Ó, csak azt tudhassuk,
Hogy most közöttünk vagy.

Hogy közibénk jöttél
S két áldott kezeddél
Földi csodát teszel
Síró nemzeteddél.

Ó, édes Jézuska
Hallgasd, amit kérünk:
Szent István országát
Adjad vissza nekünk!

Tollas Tibor

Fenyők

t
i
tű
levelű
csend kupolái
örök-
zöld fenyvesek
a hó
alól is reményt szikrázni
csak zengjetelek!
Isten nélküli istállók mélyén
ti őrzitek a szárnyatok alá menekült
Kisdedet.

Túl: arasznyi ágaitok szalmazsákokba rejtve,
ha örök
elkobozzák, rabok szabad szívében nyit tovább!
Némán is hirdessétek e gyűlölet-rengetegbe':

csak a
szeretet
tehet
csodát.

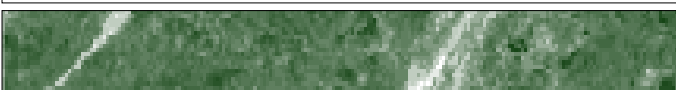

KASZAP ISTVÁN (1916-1935)

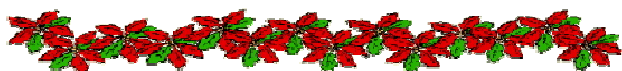
Pajkos gyermekkor után mély és bámulatos akaratérő jellemezte a ciszterci diákot. Kemény kitartással közepesből színjeles tanulóvá küzdötte fel magát. Kitűnő tornász, 17 évesen a Dunántúl ifjúsági bajnoka. Buzgó cserkész, hűséges kongreganista. Szerzetesi életét a Manrézában hősiés odaadással kezdte. Sokat elmélkedett Jézus szenvedéseiről, és a bűnösökért engesztelő áldozatul ajánlotta fel magát Jézus Szent Szívének. Fiatalon, életének huszadik évében rejtélyes betegség támadta meg, amellyel szemben az orvosok tehetetlenek voltak. Egész testét gennyes sebek, fekélyek lepték el. Halálos ágyán, (felmetszett gégéjével) az örök élet kapujában felírta búcsúszavait: „*Ne sírjatok, mennyei születésnap ez*”. Azóta is mind többen kéri bizalommal égi pártfogását és igen sok feltűnő imameghallgatás történik. Boldoggá avatása folyamatban van.

telő áldozatul ajánlotta fel magát Jézus Szent Szívének. Fiatalon, életének huszadik évében rejtélyes betegség támadta meg, amellyel szemben az orvosok tehetetlenek voltak. Egész testét gennyes sebek, fekélyek lepték el. Halálos ágyán, (felmetszett gégéjével) az örök élet kapujában felírta búcsúszavait: „Ne sírjatok, mennyei születésnap ez”. Azóta is mind többen kéri bizalommal égi pártfogását és igen sok feltűnő imameghallgatás történik. Boldoggá avatása folyamatban van.

Alapítványi hírek

Ezúton kérünk elnézést Tarsoly Csabától, hogy jubileumi lapszámunkban neve nem szerepelt az alapító tagok névsorában! (Szerk.)

Szentmise

Kaszap István halálának 75. évfordulóján 2010. dec. 17-én 17 órakor Székesfehérváron a Prohászka templomban Spányi Antal megyés püspök mutat be emlékmisét.

Kaszap István rövid életének 18 esztendeje világossá teszi, hogy az ember eljuthat az élet tökéletességére, nem számít mennyit éltünk, vagy mi van még előttünk. **Ami számít: megpróbálni most megtenni, amit megtehetek, amire módom és lehetőségem van, megpróbálni most hittel élni, hittel nézni, hit szerint cselekedni. Így mi is fölfedezhetjük: közelít hozzánk az Isten.**

Jótekonysági bál

2011. január 29-én kerül sor a Kaszap István Alapítvány jótekonysági báljának megrendezésére. A program délután hat órakor kezdődik műsoros délutánnal.

A bál fővédnöke: **Kondor Katalin.**

Jegyek igényelhetők:

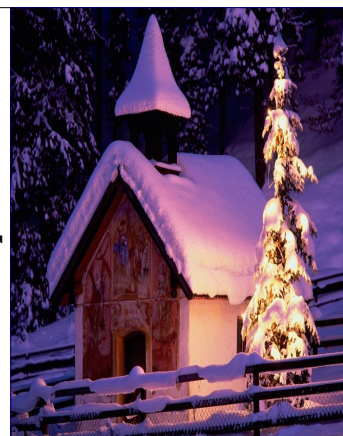
- Kerekesné, Margitkánál 06-20-971-69-95, vagy a Mezőgazdasági boltban a piacon.
- Tompa Attiláné, Marikánál: 06-20-254-36-44
- Nagyné Ongjerth Magdinál: 06-30-977-48-61

Bővebb tájékoztatás 2011 januárjában a szokásos helyeken.

**MINDEN
KEDVES
OLVASÓNKNAK
ÁLDOTT, BÉKÉS
KARÁCSONYT
ÉS BOLDOG ÚJ
ESZTENDŐT
KÍVÁNUNK!**

Köszönet

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik adójuk 1%-át Alapítványunknak utalták. Annak minden forintját a kerületünkben élő rászorulóknak megsegítésére fordítjuk.

Kérjük, hogy akiknek módjukban áll a jövőben is segítsék rajtunk keresztül a kerület rászoruló családjait és gyermekeit anyagi támogatásukkal, illetve adójuk 1%-val!
Ehhez szükséges legfontosabb adataink:
Számlaszám: OTP 11717009-20018281
Adószám: 19652502 - 1 - 42
Nevünk: Kaszap István Alapítvány

Kaszap István Alapítvány Hírlevelének kiadója:
 Kaszap István Alapítvány kuratóriuma
 Megjelenik negyedévente
 Honlap: www.kaszap.ini.hu
 A szerkesztő e-mail címe: torba@freemail.hu